

Arrest

nr. 125 543 van 12 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en anderzijds van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2013 (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, dienen op 19 februari 2012 een asielaanvraag in.

Op 11 juni 2010 weigert de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers.

De verzoekers dienen op 9 juli 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. In het arrest nr. 48.559 dd. 24 september 2010 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers.

De verzoekers dienen op 28 oktober 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Op 23 december 2010 verklaart de gemachtigde verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk. De verzoekers worden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, in afwachting van een beslissing ten gronde.

De verzoekers dienen op 13 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 20 april 2012 verklaart de gemachtigde verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond.

Op 4 oktober 2012 dienen de verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 juli 2013 verklaart de gemachtigde hun tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

De verzoekers dienen op 6 augustus 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing. Deze zaak is nog hangende en is gekend onder het rolnummer 136.464.

Op 21 oktober 2013 verklaart de gemachtigde de aanvraag van 28 oktober 2010 tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd betekend op 28 november 2013, en luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

T., A.

nationaliteit: Servië

geboren te (...)

T., M.

Geboren te (...)

En kind:

T. L.

Geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010, houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.12.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grand om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor T. A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 21.10.2013 in gesloten omslag)"

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel

risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het (land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch' op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Op 21 oktober 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekers ter kennis werden gebracht op 28 november 2013.

De tweede bestreden beslissing, genomen te aanzien van de tweede verzoeker, luidt als volgt:

"ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer:

De heer, die verklaart te heten:

nom/naam : T.

prénom/voornaam : A.

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Servië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision

binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : niet in het bezit van een geldig paspoort

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: pas en possession d'un pasport valable"

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

"ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Il est enjoint à Madame, qui déclare se nommer:

De mevrouw, die verklaart te heten:

nom/naam : T.

prénom/voornaam : M.

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Servië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision

binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : pas en possession d'un pasport

Krachtens artikel 7, eerste lid, 7° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten niet in het bezit van een geldig paspoort"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben een synthesesmemorie neergelegd binnen de daartoe bij artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn.

In toepassing van artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van diezelfde wet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op voor zover het beroep gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Deze exceptie wordt als volgt uiteengezet:

"Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is t t een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat de verzoekende partij haar annulatieberoep minstens onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

3.2. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

3.3. Er dient te worden vastgesteld dat de tweede en de derde bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°; (...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit de bewoordingen van voornoemd artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord ‘moet’ duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

3.4. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de tweede en de derde bestreden beslissing blijkt dat de verzoekers zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden aangezien zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort. Deze vaststellingen worden door de verzoekers geenszins betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een geldig paspoort, aan hen een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing kan de verzoekers dan ook geen nut opleveren. Deze vaststelling staat los van het eventueel grievende karakter van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.5. Niettemin dient de Raad echter op te merken dat een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu*, die wordt getroffen in toepassing van één van de bepalingen van de vreemdelingenwet, niet in strijd mag komen met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 5 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert immers op de vreemdelingenwet zodat in elk geval onderzoek dient te worden gevoerd van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist met name een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van het enige middel in de synthesesmemorie voeren de verzoekers echter geen schending aan van een hogere rechtsnorm.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de verzoekers noch in de synthesesmemorie noch ter terechtzitting repliceren omtrent het vereiste belang bij het beroep in de mate dat het gericht is tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is dienvolgens gegrond.

Het beroep is onontvankelijk wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft. Het onderzoek van het enige middel zal dan ook enkel vanuit het oogpunt van de eerste bestreden beslissing (hierna: “de bestreden beslissing” genoemd) worden gevoerd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekers voeren in hun synthesesmemorie de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de a.b.b.b. (algemene beginselen van behoorlijk bestuur).

Zij lichten het middel als volgt toe:

*“Met betrekking tot het tweede middel: schending van de a.b.b.b. juncto de zorgvuldigheidsplicht
Dat verzoeker zwaar depressief is;*

Dat bij het nemen van de negatieve beslissing en bij het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten, geenszins rekening werd gehouden met de particuliere noodwendigheden en gezondheidstoestand van verzoeker;

Dat verzoeker nooit aan het lichaam werd onderzocht door de arts die in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken een advies uitbrengt;

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk is gebaseerd op art. 3EVRM en niet op art. 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl dit artikel de basis is van de medische aanvraag en dit artikel 9ter een ruimere bescherming biedt dan art. 3 EVRM;

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2. Wat de aangehaalde schending van "a.b.b.b." betreft, merkt de Raad op dat het bestuursrecht geen uniek en enig "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekers laten na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij, naast de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, nog geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618 *In casu* komt het de Raad niet toe te raden welk beginsel van behoorlijk bestuur de verzoekers geschonden achten en op welke wijze.

Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Een zorgvuldige voorbereiding impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Gelet op het gegeven dat de bestreden beslissing zijn juridische grondslag vindt in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.4. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

4.5. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister cq. staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer, en met hem de verweerder, beschikt dan ook over een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de ziekte van de aanvrager al dan niet leidt tot het toekennen van een verblijfsmachtiging.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 21 oktober 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde betreffende de aandoening van de eerste verzoeker. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan de verzoekers tevens onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Het advies van 21 oktober 2013, dat derhalve integraal deel uitmaakt van de motivering van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

*Geachte mevrouw,
NAAM : T., A. (R.R.: ...)
nationaliteit: Servië
geboren te(...) op (...)*

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.10.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van haar aanvraag: 15.10.2010, dr. B., posttraumatisch stresssyndroom met slaapstoornissen, angstig gevoel en klachten van hoofdpijn. Er waren geen hospitalisaties of acute complicaties.

- 27.06.2011, 29.08.2011, 15.05.2012, 17.08.2012, 23.01.2013, 27.04.2013 dr. F., niet nader bepaalde "medische problemen". Later wordt aan toegevoegd dat het zou gaan over een PTSD.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische dossierstukken blijkt dat deze 40-jarige man mogelijks een posttraumatisch stresssyndroom vertoont.

Hij beweert aan de dokters dat zijn vader zou vermoord geweest zijn, maar deze feiten werden grondig onderzocht door het Commissariaat generaal, en zijn verhaal werd absoluut niet geloofwaardig geacht wegens tal van tegenstrijdigheden in de voorgelegde documenten.

Het is derhalve helemaal niet bewezen welke de traumatische gebeurtenissen zouden kunnen zijn die aan de oorsprong van deze mogelijke PTSD zouden kunnen liggen.

Wanneer men uitgaat van de hypothese van een post traumatische stress stoornis, is het uiteraard zeer belangrijk dat men kan nagaan en met zekerheid inlichtingen kan vernemen over welk trauma het hier precies gaat, zoniet is het onmogelijk om de ernst en de ware toedracht ervan te kunnen appreciëren, en dit maakt nu juist wel, volgens alle internationaal aanvaarde criteria, het basis criterium uit om een juiste diagnose te kunnen stellen van een PTSD. Bij ontstentenis van deze informatie kunnen we deze diagnose dan ook niet weerhouden in het voorliggend dossier.

Overigens is het op basis van internationaal gevalideerde studies geweten dat zelfs als er een PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft, en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt.

(...)

Méér dan twee jaar na het optreden van een PTSD hebben psychofarmaca nauwelijks meer invloed op de symptomen dan een placebo .

Ook van psychotherapie is het bekend dat deze na enige tijd geen effecten meer heeft, temeer daar in voorliggend geval enorme taalbarrières zijn.

Verder waren er in dit verband geen verdere verwickelingen meer.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar, dit is eerder hypothetisch en speculatief, in concreto worden in het dossier geen suïcidale pogingen objectief gedocumenteerd.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele peyoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Het betreft hier hoofdzakelijk een toestand met een stabiel karakter. Mogelijke toekomstige verwickelingen zijn ook hier enkel speculatief en hypothetisch.

Het betreft hier in dit stadium geen aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling ook wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling ook wanneer er een behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

4.7. De verzoekers betogen dat de eerste verzoeker zwaar depressief is en dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de particuliere noodwendigheden en gezondheidstoestand van de eerste verzoeker. Hij werd voorts nooit onderzocht aan het lichaam door de ambtenaar-geneesheer. Tot slot stellen zij dat de motivering "van de Dienst Vreemdelingenzaken"

verkeerdelijk gestoeld is op artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Fundamentele Rechten en Vrijheden van de Mens, (hierna: het EVRM), terwijl artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt en de basis is voor de toetsing van een machtiging tot verblijf op grond van medische redenen.

4.8. Waar de verzoekers stellen dat de eerste verzoeker zwaar depressief is, geven zij in wezen aan het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 21 oktober 2013. Door het louter oneens te zijn met de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer, tonen de verzoekers echter nog niet aan dat de bestreden beslissing zou zijn gegrond op een verkeerde feitenvinding of dat de voorlegde elementen niet deugdelijk werden onderzocht. Het komt aan de verzoekers toe *in concreto* aan te tonen waarin precies de onzorgvuldigheid van het bestuur is gelegen, hetgeen zij *in casu* nalaten te doen.

4.9. De verzoekers geven voorts aan dat er geen rekening werd gehouden met de particuliere noodwendigheden en de gezondheidstoestand van de eerste verzoeker. De Raad stelt echter vast dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 oktober 2013 uitdrukkelijk verwijst naar de door de verzoekers voorgelegde medische attesten: *“Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van haar aanvraag: 15.10.2010, dr. B., posttraumatisch stresssyndroom met slaapstoornissen, angstig gevoel en klachten van hoofdpijn. Er waren geen hospitalisaties of acute complicaties.- 27.06.2011, 29.08.2011, 15.05.2012, 17.08.2012, 23.01.2013, 27.04.2013 dr. F., niet nader bepaalde “medische problemen”. Later wordt aan toegevoegd dat het zou gaan over een PTSD.”*

De kritiek van de verzoekers vindt dan ook geen steun in de stukken van het administratief dossier, noch in het voornoemde advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de thans bestreden beslissing steunt. Wederom laten de verzoekers na om *in concreto* te verduidelijken met welke elementen of met welke voorgelegde medische attesten de ambtenaar-geneesheer dan geen rekening zou gehouden hebben.

4.10. Waar de verzoekers nog menen dat de ambtenaar-geneesheer nooit een onderzoek aan het lichaam heeft doorgevoerd, wijst de Raad er op dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel voorschrijft dat de ambtenaar-geneesheer telkenmale verplicht zou zijn over te gaan tot een *“onderzoek aan het lichaam”*. Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet biedt de ambtenaar-geneesheer weliswaar de mogelijkheid om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken doch hieruit kan zeker geen algemene verplichting worden afgeleid. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de betrokken vreemdeling zelf te onderzoeken of bijkomend advies te vragen indien hij de mening is toegedaan voldoende geïnformeerd te zijn om een onderbouwd advies te verstrekken. De verzoekers maken niet aannemelijk dat een eigen onderzoek, *in casu*, gelet op de voorliggende medische gegevens, zich opdrong. Er dient ook te worden aangenomen dat de verzoekers, wat de graad van ernst van de aandoeningen betreft, de kans hadden om hiertoe alle vereiste inlichtingen te verstrekken in of bij de aanvraag om machtiging tot verblijf zelf.

4.11. Wat de kritiek van de verzoekers betreft dat het advies en de bestreden beslissing een toetsing doorvoerde op basis van artikel 3 van het EVRM en niet op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat een ruimere bescherming voorziet, dient de Raad vast te stellen dat de argumentatie van de verzoekers feitelijke grondslag mist.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is *in casu* als volgt gemotiveerd:

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Het betreft hier hoofdzakelijk een toestand met een stabiel karakter.(...)

Het betreft hier in dit stadium geen aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling ook wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf."

Uit de geciteerde bewoordingen uit het advies blijkt dan ook dat de ambtenaar-geneesheer zijn beoordeling wel degelijk heeft doorgevoerd op basis van de onderscheiden criteria zoals vooropgesteld door artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer preciseerde immers dat niet bewezen is welke traumatische gebeurtenissen aan de oorsprong zouden kunnen liggen van de mogelijke PTSS waaraan de eerste verzoeker lijdt. Bij ontstentenis aan deze informatie kan de diagnose niet weerhouden worden. Voorts verwijst hij naar internationale studies waaruit blijkt dat PTSS na verloop van tijd uitdooft, zodat deze aandoening zelfs onbehandeld nog weinig problemen stelt. Meer dan twee jaar na het optreden van PTSS zouden psychofarmaca nauwelijks meer invloed hebben op de symptomen dan een placebo. Ook van psychotherapie is het bekend dat deze na enige tijd geen effecten meer heeft. Volgens de ambtenaar-geneesheer is het vermelde zelfmoordgevaar hypothetisch en speculatief, en zijn geen suïcidale pogingen objectief gedocumenteerd zijn. Het betreft hoofdzakelijk een toestand met een stabiel karakter waarvan de mogelijke toekomstige verwickelingen enkel speculatief en hypothetisch zijn.

Op basis van deze vaststellingen besloot de ambtenaar-geneesheer dat het in dit stadium geen ziekte betreft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling ook wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf en dat er zelfs onbehandeld ook geen risico is noch voor het leven noch voor de fysieke integriteit.

Deze vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer bijkomend heeft gemotiveerd en verwijst naar rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 van het EVRM doet derhalve aan het voormelde geen afbreuk. Immers, de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkervijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven.

De bijkomende motivering in de conclusie van het advies van de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 van het EVRM staat de beoordeling van de voorgelegde medische elementen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet in de weg. Het betreft dus een bijkomend, overtuigend motief, dat geen afbreuk doet aan de determinerende motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer en dus van de bestreden beslissing die uitdrukkelijk naar dit advies verwijst. De kritiek op dit overtuigend motief kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in het op 21 oktober 2013 uitgebrachte advies dat de aandoeningen van de eerste verzoeker in dit stadium geen risico vormen voor zijn leven of fysieke integriteit en dat ook zonder eventuele behandeling in het thuisland de verzoeker niet onmenselijk of vernederend zal worden behandeld, zodat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, volstaan *in casu* om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enige middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE